

BÊN LỀ TIỂU HỘI SAN JOSE

Vì bận công việc mục vụ, mãi sáng thứ Hai mùng 5 tháng 9, mình mới đến với Tiểu Hội anh em Don Bosco 63 tại San Jose được.

Tuy đã nói chuyện với anh em trên điện thoại trước đó ít ngày, nhưng trong lòng cũng vẫn nôn nao kỳ lạ, vì dù sao, “*điện kỳ thanh bất điện kỳ hình*” vẫn không làm mình thoả mãn sau nhiều năm chưa gặp nhau.

Quả nhiên, vừa bước xuống phi trường Oakland, đã gặp Nguyễn Văn Hảo, Phạm Thế Toàn, Nguyễn Văn Hà, Bùi Ngọc Đĩnh đến đón. Tuy xa nhau lâu ngày là vậy, như Phạm Thế Toàn nói đã “*46 năm không gặp tưởng tình đã cũ*”, nhưng tình thân thiết không làm cho thời gian xa lắc xa lơ, mà tưởng như vẫn ở gần nhau trong một mái trường chủng viện ngày nào. Anh em gặp nhau đã cười nói như pháo nổ. Qua “*bao nhiêu năm lận đận, mình đã già hơn xưa*”, nhưng nét thân quen nào đó vẫn phảng phất trên gương mặt cuộc đời.

Về đến nhà Bùi Ngọc Đĩnh, bà con hai họ đã có mặt đầy đủ: Dương ngọc Phác, Bùi văn Đăng, Hoàng Phúc Thành, Vũ văn Tiếp, Trần Văn Hương, Vũ văn Giao, Nguyễn Đức Thắng, Đặng văn Linh và các phu nhân Nguyệt, Liên, Đào, Ri, Thiên, Hằng. Một bữa trưa bỏ tái nhúng với rượu vang đỏ thật ngon lành, áp ủ tình anh em đồng hội đồng thuyền với những chọc ghẹo tiểu lâm và chuyện cổ tích ngày xưa tưởng như vô cùng tận.

Hình chụp trước nhà của Đình Nguyệt sau lễ tối thứ Hai mùng 5 tháng 9, 2011

Đến 3:30 chiều thì bà con hô lên đi họp. Thế là đổi chỗ từ bàn ăn ra phòng khách, và thế là cuộc họp bắt đầu, thoải mái như chưa bao giờ có một cuộc họp nào để chịu hơn. Thì đã bảo là tiểu hội mà ỉ! Ai cũng được quyền phát biểu ý kiến, kể cả các bậc phu nhân cũng quây quần tham dự và nghe chuyện tiểu ngoạn giang hồ của mấy ông thần kể chuyện mấy chục năm trước, có khi còn trước cả khi mấy bà sinh ra trên đời nữa không chừng!

Chương trình định họp tới 5 giờ, rồi chưa xong, dời tới 5 rưỡi, rồi 6 giờ hơn. Bắt đầu chuẩn bị lễ. Thánh lễ đặc biệt cầu nguyện cho tất cả anh em cùng lớp, còn sống hay đã qua đời. Nguyễn Văn Hà vẫn là ca trưởng đặc biệt, vì trong những người có mặt hôm nay còn có Hoàng Phúc Thành, Bùi Văn Đàng, Dương Ngọc Phác, Nguyễn Văn Trúc, là những ca sĩ gạo cội danh tiếng lẫy lừng của lớp thời còn ở Đại chủng viện Sài Gòn. Và 4 anh em linh mục Dao-Kim, Bình Minh, Văn Hảo, Bùi Văn Khiết Tâm lần đầu tiên cùng được đồng tế với nhau. Cảm động nhất là khi mọi người nhắc đến tên của những người bạn đã khuất, không thiếu sót tên của một anh em nào. Mỗi tên được nêu lên, thì hình ảnh thời thơ ấu cũ lại hiện ra trong đầu. Xin Chúa xót thương những linh hồn thân yêu ấy.

Phác và Trúc, đôi bạn thân từ thơ thiếu thời

Ăn, uống, tán dóc, hội họp, dâng lễ, rồi lại tán dóc. Ôi chao, từ bữa trưa 12 giờ cho đến bữa tối 8 giờ rồi lại cười nói tới 2 rưỡi sáng mới được lên lầu đi ngủ. Bên Houston Texas là 4 giờ rưỡi sáng rồi còn gì. Mệt quá xá. Tim đập phình phịch!

Thì ra, đây là phòng ngủ chung viện ngày xưa. Mọi người nằm chung một phòng. Ai muốn nằm đâu thì nằm. Dĩ nhiên, các phu nhân nằm ở phòng khác. Nhưng kìa, Hoàng Phúc Thành nằm co như con tôm ôm gối

đang ngáy phò phò. Chỉ một phút sau, Bùi Văn Đàng đã lên mây, giọng kéo đờn o ó. Mình vừa đi *restroom* xong, chưa kịp nằm, chỉ nửa phút sau thì Bùi ngọc Đĩnh nằm bên cũng đã giương đờn ò ò. Hai giọng đờn chính của Bùi văn Đàng và Bùi Ngọc Đĩnh đã hòa giọng hết sức du dương. Ít phút sau, Dương Ngọc Phác phụ họa cello, ù ù. Không liên tục, nhưng đệm vào rất hợp giàn hoà tấu. Một lúc sau, lại nghe Hoàng Phúc Thành thổi sáo-Tiền-Dũng solo rất độc đáo. Hôm qua nghe Nguyễn văn Hà nói cả đêm mất ngủ, nhưng hôm nay Hà với Hảo nói chuyện một chút rồi hai vị cũng im luôn. Còn lại mỗi mình chưa ngủ được. Có lẽ tại số mình phải làm nhạc trưởng cho giàn hoà tấu đặc biệt này chăng? (Bùi Ngọc Đĩnh khoe là đã thâu băng ban nhạc hoà tấu này, và sẽ post lên internet cho bà con thưởng thức và chấm giải)

Trần trọc một lúc, rồi lấy thêm mèn trái ra cho cái lưng, mình thiếp đi hồi nào không hay. Bỗng giật mình vì Dương Ngọc Phác đổi tông. 3 rưỡi sáng. Nguyễn văn Hảo dậy sửa soạn ra phi trường San Francisco để về Montreal. Dương ngọc Phác ngủ thật tỉnh. Hấn ngời dậy gọi “Đĩnh” thật lớn. Đĩnh trả lời “Gi?” nhưng mắt vẫn nhắm. Phác: “Dậy!” Không nghe Đĩnh trả lời. Trần văn Hương bên cạnh ngời nhòm dậy, im lặng. Ngời một tí, lại không thấy ai động dậy. Phác cũng nằm xuống. Hương cũng nằm xuống. Mình cũng muốn mở mắt ra để xem các tướng làm gì, nhưng mắt mở không nổi. Tất cả giác quan chỉ là trông cậy vào đôi tai nghe ngóng mà thôi.

Cho đến khi Phạm Thế Toàn ngủ ở phòng khách dưới nhà bị Nguyễn văn Hảo sờ đầu rồi mới ngời dậy đi lên lầu kiểm áo mặc ra phi trường, thì Đĩnh, Hương mới dậy xuống dưới nhà. Quân quốc dậy chào cha Hảo, chúc thượng lộ bình an, rồi sau đó lại nằm xuống ngủ tiếp!

Cũng hơn 9 giờ sáng, mình mở mắt ra thì đã thấy Bùi Ngọc Đĩnh tiếp tục ngáy đờn cò. Ngay bên là Phạm Thế Toàn đang say sưa trong giấc điệp. Hương đã về nhà. Mình để yên cho các vị ngủ, lo đi tắm. Người gì ở dơ quá, từ sáng hôm qua tới giờ mới đi tắm, thay quần áo. Đêm ngủ để nguyên quần áo từ lúc rời khỏi nhà, lên máy bay, ăn uống nhậu nhoẹt, bây giờ mới thay. Ghê thiệt!

Thứ ba mùng 6 tháng 9

Từ sáng sớm đã mất Bà-Cụ-Hảo. Bà cụ đã xách giỏ đi chợ bên Quebec Canada mất rồi. Cũng buồn. Nhưng ít nhất cũng còn Phạm Thế Toàn kia kìa. Thế là kéo nhau đi ăn phở Ý. Không phải tiệm phở của người Ý - Italian - đâu. Nhưng là phở Việt Nam tên là Í. Chắc là ý nghĩa, ý riêng, ý chung gì đó. Nhưng ngon. Ăn xong, cha Phác đưa đi thăm nhà thờ Chính Toà San Francisco.

Hình chụp trước cửa nhà thờ Chính Tòa San Fran

Quá trưa, nhưng chưa đói vì phở trong bụng vẫn còn. Bà con đi ra bến tàu, xem cảnh nhà tù ở San Fran ngoài khơi, ăn bánh mì cầm tay, chụp hình lai rai đường phố trước khi đi xem cầu Golden Gate.

Đằng sau Thành & Trúc là nhà tù Alcatraz ở San Fran, chụp từ Pier 39

Ai tới San Francisco mà không tới cầu Golden Gate thì kể như chưa biết hết San Fran. Hồi nhà văn Bùi văn Khiết Tâm, nhà người phải ráng đến gần cầu, chụp một cái hình ở Golden Gate để mai ngày còn in lên bìa sách, để nói cho cả và nhân loại biết rằng ta đã đến và đã biết San Francisco hẳn hoi rồi đấy!

Ui chao, thảo nào gió lạnh như cắt, cứ lông lóc thổi vào mặt, vậy mà bà con vẫn vui vẻ bách bộ trên cầu và chụp hình. Cho đến khi Liên-Hương vợ của Phúc Thành chịu không nổi nữa, đòi về, lúc đó mới thấy bóng dáng bà con trở lại xe. Còn tớ thì là dân chết nhất, sợ lạnh, nên ngồi trong xe ngủ được một giấc ngon lành, bù cho đêm qua chưa ngủ đủ.

Khi trở về, cha Phác còn dẫn đường chỉ lối cho tài xế Bùi Ngọc Đỉnh lái vòng vòng thành phố San Fran dưới sương mù tuy mùa hè nhưng ẩm ướt như mùa thu. Mây vắt ngang thành phố và hơi nước mịt mù. Mãi đến khi ra khỏi San Fran mới thấy lại ánh mặt trời hoàng hôn, nhưng xe cô ngập tràn các xa lộ vì là giờ tan sở. Hơn 8 giờ tối mới kè cà tới San Jose. Kiến bò bụng rồi chúng mình ơi. Phạm Thế Toàn bèn nghĩ ra món thịt bò bầy món, và ước ao có được tiệm Ánh Hồng như ngày nào còn ở Việt Nam. Thế là, a lê hấp, bà con đến ngay quán thịt bò bầy món Ánh Hồng ở San Jose. Phạm Thế Toàn kêu khát nước quá, vì trưa nay ở bến tàu San Fran Pier 39, ai nấy đã phải xếp hàng dài để dùng nhà vệ sinh, nên Thế Toàn nhà ta đành phải nhịn uống nước để khỏi phải xếp hàng. Anh chàng nhịn cho vô để khỏi phải cho ra, bây giờ mới được xả hơi. Uống Heineken thì ngon đó, nhưng thịt bò nó xắt sao mỏng tanh như tờ giấy, xếp trên đĩa chỉ ụp một phát là không đủ gấp. Đã thế, nó lại tự động tính tiền thuế, tiền “tip” sẵn sàng trên hoá đơn, làm Thế-Toàn nhà ta nóng gáy quá, nhất định lần sau phải đái bà con ở tiệm bò bầy món ở Vancouver, chứ không thềm trở lại quán này nữa!

Buổi tối trở về nhà Đĩnh, vào nhà là đã nghe tiếng cười rộn rã. Tiểu hội hay tiểu hội không biết, nhưng lúc nào cũng tràn ngập tiếng cười nói oang oang, khiến con chó nhà Đĩnh lúc nào cũng sủa gâu gâu như muốn tham gia. Vui thì vui quá, nhưng đôi mắt cứ nhắm lại vì mệt mỏi cả ngày lang thang, nên khoảng nửa đêm là mọi người đi ngủ mất rồi.

Thứ Tư mừng 7 tháng 9.

Vì tránh ban nhạc hành nghề ban đêm, nên mình ngủ ở trên sofa dưới phòng khách với Phạm Thế Toàn. Buổi sáng, khi leo lên lầu thì đã thấy Hoàng Phúc Thành tỉnh táo cười toe. Tên này có đặc điểm là vẫn giữ nề

nếp chùng viện, tối nào cũng đi ngủ sớm, lại nằm riêng một giường một chiếu, tha hồ ngáy o o như hút thuốc lào, chẳng cần biết đến ai và cũng chẳng cần ai biết đến mình. Bởi vậy khi hỏi hấn dậy lâu chưa, hấn trả lời tinh bơ: “Ngủ đã mắt rồi thì dậy!” Rồi cười hì hì ra về ta đây khoái chí nhất trên đời. Tức dễ sợ chưa cơ chứ! Nhưng khi bà con biết hôm nay Hà-Đào đi về thì chả ai thêm tức hấn nữa, mà lại cảm thấy buồn buồn, vì sẽ mất tiếng cười của Hà, và tiếng nói của nàng Đào. Ấy vậy mà cũng phải chia tay nhau, ngay sau bữa điếm tâm buổi sáng bằng nồi bún riêu nóng hổi ngon lành của Trần Minh Nguyệt, bà xã của Đĩnh. Từ lâu lắm rồi, những người miền xa không thể có một tô bún riêu, rau muống chẻ với mắm tôm nực mùi quê hương như sáng hôm nay của nàng Nguyệt.

*Từ khi em là Nguyệt, vườn xưa lá xanh tươi.
Đàn chim non lần hạt, cho câu kinh bước tới...
Từ em thôi là Nguyệt, tôi như đường phố nhiều tên.
Từ em thôi là Nguyệt, tôi xin đứng đó một mình!*

Ăn xong tô bún riêu của Nguyệt, có kẻ hát như thế đó!

Ăn bún riêu xong, thu dọn chén bát trong tiếng gấu gấu của con chó khá lớn của nhà Đĩnh. Con chó này mà ở VN thì chắc chắn nó sẽ được đưa vào tiệm “Sinh Tố Gâu Gâu” ở chợ Xóm Mới rồi. Nhưng vì nó ở Mỹ, lại sống trong con nhà đại gia, nên nó muốn làm giăng làm cuội gì thì làm. Người ta nói chuyện mà nó cũng muốn nói leo vào, nên sửa nhưc cả tai. Nó lại mê cô Phạm Thị Bích Đào, người mà Nguyễn Văn Hà giới thiệu là “em gái tở”. Thế có bỏ mẹ không? Hà đã từng có tiếng là hào hoa phong nhã có thừa, vậy mà bây giờ mới chỉ có em gái. Có nghĩa là anh vẫn còn *xing-gon*, anh vẫn còn *ơ-vê-lê-bôn* chứ gì! Bích Đào cẩn thận đấy nhé. Hãy giữ anh trai của em cho thật chắc, trật ra một cái thì đừng có trách mậy anh không chịu bảo em trước!

Trở lại chuyện con chó nhà Đĩnh. Nó mê cô Bích-Đào thật rồi. Cô này mà xuống bếp là con chó tíu tíu chạy tới sủa um cả lên, hôn hít áo quần cô Đào. Vừa hôn vừa hít vừa say mê. Cô Đào thì nói rằng nó gửi mùi con chó nhà cô ấy còn vương vẫn trên áo quần. Bà con khám nghiệm con chó nhà Đĩnh là con trai hay con gái. Khi nó nằm ngửa ra thì biết ngay nó là con gái, nên ai nấy bèn nghĩ rằng nó là *lesbian* nên mới mê cô Đào. Chứ nó là con trai thì anh Hà chỉ đá một phát là nó dzăng xuống đáy hồ bơi ngoài cửa liền!

Ấy vậy mà có bịn rịn từ tiếng chó sủa gâu gâu, vì chắc nó biết anh Hà với chị Đào đang kéo vali ra xe, sửa soạn ra phi trường. Hà thì như còn tiếc nuối, chưa muốn ra đi, nhưng Đào thì sợ trễ chuyến bay, nên cứ giục còn hơn giục đồ dưới kênh Zêrô Cái Sắn. Nhưng muốn sao thì sao, kia là phi trường San Jose, và đã gần tới giờ lên máy bay. Những chia tay tạm biệt bạn hiền, mắt đi tiếng cười nói huyền thuyên của Nguyễn Văn Hà mà Hoàng Phúc Thành tặng cho giải thưởng “*nói cười thoải mái nhất!*” Còn cô Đào thì dọa nạt, anh về tới Michigan thì sẽ biết tay em!

*Tay em, anh đã biết rồi
Trước khi đeo nhẫn, từ hồi mới yêu.*

Hà-Đào đi rồi, cha Phác lại chỉ đường, dẫn bà con đi Monterey. Tới Point Lobos đó cũng hơn cả tiếng đồng hồ. Cảnh biển, núi đẹp và thơ mộng. Bà con tha hồ chụp hình và đi dạo chung quanh theo con đường mòn, vì đây là một nơi thắng cảnh nổi tiếng với nhiều bãi biển đẹp, ngay bên cạnh biển Thái Bình Dương, có nhiều lối ngoằn ngoèo để thả bộ ngắm cảnh. Cũng mất mấy tiếng đồng hồ theo mây nước, nhưng phải công nhận là đẹp.

Một vài cảnh đẹp ở Point Lobos

Sau đó, bà con đi thăm nhà thờ *Mission San Carlos Borromeo del Rio Carmelo* mang nhiều di tích lịch sử từ năm 1770.

Mission San Carlos Borromeo

Rời Mission San Carlos Borromeo, bà con đi thăm thành phố Carmel-by-the-Sea City. Đây là thành phố nổi tiếng vì cảnh thiên nhiên đẹp đẽ, thơ mộng và đẹp tuyệt vời, được thành lập từ năm 1906. Khoảng 60 phần trăm nhà cửa trong thành phố là được xây cất do các nghệ sĩ lừng danh. Nhiều thị trường của thành phố là nhà thơ hoặc nhà đóng phim. Clint Eastwood cũng đã từng là thị trường của thành phố từ năm 1986-1988. Đặc điểm của thành phố này là người ta nuôi nhiều chó, và đối xử với chó rất đặc biệt. Ngay chỗ anh em mình đứng, có máy đựng bao nylon để hút kít chó cho sạch sẽ, nếu chẳng may chó đau bụng đi cầu! Ở đây luật lệ một thời cấm không được đi giày cao gót nếu không được phép.

Hình một cây cypress cổ của Carmel by- the-Sea

tại bờ biển Carmel by-the-Sea

Một kiểu kiến trúc nhà ở Carmel by-the-Sea

Phạm Thế Toàn nhất định đòi tháo giày, chạy chân trần trên cát rồi thả chân xuống nước biển cho biết mình đã tới nơi mà thân tượng xi-nê-ma của hắn đã làm Thị Trường một thời.

Tiếp tục đi vào con đường 17 miles Drive. Chịu đóng 10 đôla để được đi vào một vùng nhà cửa đẹp đẽ sang trọng toàn hoa lá cây cối đẹp đẽ. Trên đường đi thật là đẹp. Đáng đồng tiền bát gạo để được xem cảnh huy hoàng của thiên nhiên với cây cối trên thung lũng cao thấp tuyệt diệu nhiệm mầu. Trên xe, không biết do cảm hứng nào, Hoàng Phúc Thành nhớ đến cha Lê văn Quan với những giờ La Tinh thưở xưa. Hoàng Phúc Thành có biệt tài bắt chước giọng người miền nam của cha Quan, và bắt đầu những chuyện vui từ học trò Nguyễn văn Bạch, Nguyễn Tiến Mừng, Phan Đình Toán, Phạm Văn Đào. Ai nấy cười ngặt nghẽo với những chuyện xưa cũ nhưng đầy ắp kỷ niệm thưở học trò rụt rè, sợ sệt mà dễ thương vô cùng.

Cuối cùng thì Bùi Ngọc Đĩnh và Dương ngọc Phác dẫn đi xem Hải Cầu, và cây Nhát Ma (Gosh Tree). Chưa tìm được cây nhát ma thì nhận được điện thoại của Đặng văn Linh báo tin bà xã bị đụng xe. Thế là ai nấy đều hoảng hồn vì liên lạc không được, do sóng phủ không rõ ràng, hoặc do Linh đang bận rộn lo cho bà xã. Khi đến nơi có cây Nhát Ma thì đúng là cây có mặt con ma, nhưng bà con chẳng còn hứng thú nữa, lo về lại San Jose cho mau.

Về gần tới San Jose thì liên lạc được với Đặng Văn Linh, được tin bà xã Linh ô-kê, đã được bác sĩ cho về nhà. Lúc đó mới hoàn hồn. Hoàng Phúc Thành mời bà con đi ăn tiệm Sài Gòn Seafood Restaurant. Dự trù là 14 người. Trừ vợ chồng Linh. Còn 12. Hẹn 7 giờ rưỡi, đi xa về trễ, vợ chồng Giao đến sớm, ăn rồi biến mất. Vợ chồng Hương vắng mặt vì Hương nói xe bị hư, không đến được. Còn lại có 8 người. May Phạm Thế Toàn hẹn con gái Lara đến chơi, nên câu chuyện xoay chung quanh con gái của Toàn cũng đỡ buồn. Cô bé thật giỏi, rất độc lập và trưởng thành. Tiếng Anh, tiếng Việt ngon lành. Lại còn thêm tiếng Pháp tiếng Đức tiếng Ý loạn cao cao. Thôi thì Phạm Thế Toàn tha hồ nở lỗ mũi vì con nhé! Chúc mừng, chúc mừng!

Tối hôm qua Phạm Thế Toàn chán quán thịt bò bảy món Ánh Hồng. Tối nay Dao-Kim bắt măn cách tiếp khách của tiệm Sài Gòn Seafood này. Họ mang bia, mang ly nước đá ra, ném lọc cốc trên bàn rồi biến mất, mạnh ai muốn làm gì thì làm. Xúp măng cua mang ra rồi cũng bỏ đó chạy mất, không múc ra chén, không xẹp vít như những nhà hàng khác. Thật bất măn!

Cuối cùng, vợ chồng Nguyễn Đức Thắng trả tiền ăn hỏi nào không biết, làm Dao-Kim chung hứng, vì bác đang tính không thèm cho tiền tí. Nhưng trước việc đã rồi, người mời là Hoàng Phúc Thành và Dao-Kim cũng chịu thua.

Trước khi về nhà Đĩnh, bà con còn ghé qua nhà Linh để thăm bà xã Linh. May quá, chỉ băng bó vết thương qua loa bên ngoài, và bên trong thì đau nhức chứ không nguy hiểm đến tính mạng.

Về đến nhà thì lại tiếp tục oang oang tiếng cười nói. Chủ nhà Bùi Ngọc Đĩnh mang hình chụp trong ngày ra trình chiếu lên tivi HD tỏ bụi cho coi. Quá nửa đêm rồi, những đôi mắt lại xụp xuống. Bà con giải tán đi ngủ sau một ngày dài mệt mỏi nhưng rất giá trị vì được đi thăm những thắng cảnh rất đẹp và giá trị trong đời. Xin cảm ơn cha Dương Ngọc Phác và Bùi Ngọc Đĩnh, những người dẫn lối đưa đường và tài xế của ngày hôm nay. Phải nói cha Phác là thần đồng nhớ đường nhớ xá, ngoằn ngoèo cách nào, khó khăn cách nào, ngài cũng

vẫn chỉ đứng ngay chốc đường đi. Còn Đình thì dĩ nhiên cung cấp xe cộ, xăng nhớt, thực phẩm hết sức tốn kém, nhưng có tài lái xe không biết mệt, lại còn nói cười vui vẻ, chẳng bao giờ cau có bực tức vì những trục trặc trên đường. Ai muốn lên thiên đàng, cứ đi với hai ông thần này thì bảo đảm thế nào cũng tới nơi một cách an toàn!

Thứ Năm mừng 8 tháng 9.

Sáng hôm nay Liên-Hương buồn lắm, vì em phải chia tay tạm biệt với Phạm Thế Toàn, người được gọi là good looking, ăn nói hoạt bát, khéo chiều khéo chuộng đàn bà con gái, lúc nào cũng đả phá chế độ chồng chúa vợ tôi, làm cho cánh phu nhân của các ông sáuba-sáubó mê tít thò lò. Em ngồi cắt móng tay ở bàn ăn ở bếp, nghe chuyện các anh ríu rít tiếc nuối và chọc ghẹo Thế Toàn, thỉnh thoảng cười mỉm chỉ tỏ vẻ đồng tình đồng ý.

Đây là buổi sáng của một ngày gần gần tuồng tiểu hội. Thời gian mau quá, chưa gì đã đến lúc chấm hết. Trưa nay Phạm Thế Toàn lên máy bay đi về đất của nữ hoàng Victoria mãi bên Canada sau 46 năm rời bỏ mái trường chủng viện, nay mới có dịp gặp lại anh em.

Mấy ngày nay, phải công nhận Toàn là một người rất dễ thương, luôn làm cho mọi người vui lây với tính tình hoạt bát, chăm sóc người khác một cách tế nhị, và luôn nhường cho người khác những tiện nghi thoải mái hơn. Trong những cuộc đi chơi, ngồi trên chiếc xe đông người, tuy cao ráo với đôi chân dài, nhưng Toàn lúc nào cũng ngồi đằng sau, co gồi nhường những chỗ ngon lành cho người khác. Vô tiệm hay bất cứ nơi đâu, luôn phục vụ anh em một cách chu đáo.

Bởi vậy bữa điểm tâm hôm nay lại ở tiệm Phở Ý, vợ chồng Hoàng Phúc Thành nhất định không cho Toàn trả tiền, nhưng sẽ cung phụng Toàn mọi sự theo yêu cầu một cách hoàn hảo. Toàn nói những lời cảm ơn anh em San Jose cho riêng mình, nhưng anh em cũng hiểu là Toàn đang thay mặt cho tất cả anh em từ xa đến. Lời nói khéo léo, đầy đủ, chẳng còn phải thêm bớt gì. Hoàng Phúc Thành là một người khéo ăn khéo nói, cũng phải gật gù tán thưởng. Cảm ơn Thế Toàn nhiều lắm, đã bỏ công việc và thời giờ đến với anh em sáuba-sáubó trong kỳ tiểu hội này.

Tiền Thế Toàn ở phi trường San Fransico, mắt đi một tiếng nói rồn rảng trong xe. Một buổi sáng đẹp trời, nhưng chia ly cũng làm không gian lắng đọng đôi ba giây. Lại lên xe, và những người còn lại, lại tiếp tục thụ hưởng khoảng thời gian tiểu hội ngắn ngủi còn lại. Như để phá tan bầu khí ngậm ngùi chia tay, cha Phác lên tiếng trước nhất: “Bây giờ mình đi viếng cô cời trường!” Ai nấy chưa kịp ngỡ ngàng thì Bùi ngọc Đình đã toáng lên: “Thôi, tớ không dám đâu!” Thế là mọi người cười ồ lên vui vẻ, như quên đi mọi sự đằng sau. Bánh xe lại lướt đi. Kia, không xa lắm, cô cời trường xuất hiện. Ngay ở ranh giới San Fran và Oakland, ở trại huấn luyện Thủy Quân Hoa Kỳ.

Cảnh sát bắt tại trận hai ông cha đang chụp hình cô cời tròng.

Cảnh đẹp, người đẹp, ánh mặt trời rực rỡ tươi tắn của buổi sáng làm tinh thần bà con như trẻ lại. Đúng là trời ưu đãi tiểu bang Cali với những cảnh thiên nhiên tuyệt vời như thế này. Hoàng Phúc Thành và Liên Hương cũng tranh thủ lấy hậu cảnh Oakland làm kỷ niệm chuyến đi lịch sử này. Hoàng Phúc Thành thật là hên, kiếm được người bạn đời hiền lành, phúc hậu, dễ thương quá trời: cả cuộc đời phó thác tin tưởng ở tài lãnh đạo của chồng mình. Chúc mừng, chúc mừng!

Sau khi đã chán chê với những hình chụp xa gần, đằng trước đằng sau của cô cỏi trường, với cảnh nước non mây trời... Cha Phác lại có ý đưa bà con đi xem vườn nho ở thành phố Napa.

Đây là một thung lũng tuyệt hảo nổi tiếng với nghề trồng nho. Có thành phố St. Helena với những vườn nho bát ngát mây trời, công phu trồng trọt, và trại nho với những tên rượu nho đã đi vào lịch sử của nước Mỹ. Bà con đi vào xưởng làm rượu nho Sattui Winery. Ở đây, bà con được dịp thử các thứ loại rượu nho, mua những gì liên quan đến việc uống rượu, thưởng thức bầu trời thơm nức mùi rượu và xem cách người ta đóng rượu vào chai và gửi đi khắp nơi trên thế giới như thế nào.

Hình chụp Thành, Liên và Daokim trước 1 toà nhà của hãng sản xuất rượu nho Sattui Winery ở Napa Valley.

Sau khi ăn trưa theo kiểu picnic ngồi ở bàn ăn ngoài trời, bàn chuyện kinh tế thời sự trăm thứ bà rằng, bà con tính đi hết thung lũng Napa xem nữa, nhưng trời đã về chiều, kẹt xe ở các ngã tư đèn đỏ, nên quyết định trở về San Jose.

Đường về nhằm lúc thiên hạ đi làm về, nên xe nhúc nhích chậm chạp. Mỏi mệt, nhưng không hết chuyện. Buồn ngủ, mắt cứ muốn híp lại, nhưng ai cũng phải cười nói, sợ hành khách lẫn tài xế ngủ gục, xe lăn xuống hố thì xong đời sáuba-sáubó hải ngoại!

Về đến nhà Đỉnh đã 6 rưỡi chiều. Daokim lại khăn gói tạm biệt để đến nhà một người cháu cũng ở San Jose để qua đêm và ngày mai trở lại Houston.

Tùng mắng thời gian vỡ tan sau những ngày tiểu hội. Ai nấy buồn buồn bắt tay tạm biệt, mong có một ngày hội ngộ thật gần. Ở Thung Lũng Hoa Vàng lần nữa, hay Dallas, Houston, Michigan hoặc Montreal, không biết chừng. Nhưng dù sao đi nữa, tiểu hội lần này đã ghi lại sâu đậm nhiều kỷ niệm khó quên. Cám ơn tất cả anh chị em San Jose, đã tốn công tốn của để tiếp đón các anh chị em từ nhiều nơi tụ về một cách nhiệt tình, đầy thân ái, và cho nhau những nụ cười, những an ủi sau những tháng năm dài cách biệt. Cám ơn, cám ơn nhiều lắm Đỉnh-Nguyệt, Linh-Ri. Thắng-Thiên, Hương-Hằng, Giao-Trâm. Cám ơn các anh chị em đã bỏ thời giờ, tiền bạc, công sức... đã đến tham dự tiểu hội San Jose. Cha Hảo, Thế Toàn từ mãi Canada. Hà-Đào lặn lội từ Michigan, phải ở tạm nhà bà con qua đêm để lên được máy bay đi về. Thành-Liên từ Dallas cả một tuần gần bó với anh chị em. Riêng Hoàng Phúc Thành có công nhất với tiểu hội, là đã đốc thúc, điện thoại, khuyến khích anh em từ nhiều tháng trước. Không có sự nhiệt tình của Thành, chắc tiểu hội đã không có. Cám ơn Tiếp đã lái xe từ phía Nam Cali tụ về, mặc dù Tiếp cũng mới qua Mỹ chưa được lâu bằng nhiều anh em khác. Và may mắn

thay, có cha Bùi Văn Đang từ Việt Nam bay qua đúng lúc. Con gió của Thánh Thần thổi tới. Ngọn lửa của Thần Linh đã ban cho tiểu hội Don Bosco 63 một chúc lành không ngờ.